

Hồi 324

Cao môn tử đệ

ão Thủ chau mày nói: “Liệu có phải là cạm bẫy không?”.

Dưới ngọn phong đăng, một đại hán đang cố sức ôm một mảnh ván thuyền trôi vật vờ trên mặt biển, bị sóng nhồi cho nhô lên chìm xuống, trông vô cùng thảm hại.

“Trĩ Triều Phi” của Lão Thủ đang từ từ quay đầu tiến về phía kẻ gặp nạn, vì dùng thuyền trên biển là một hành động vô cùng bất trí, vậy nên chỉ có một cơ hội duy nhất để cứu người, nếu bỏ lỡ thì không còn cách nào khác là phải quay đầu trở lại, thế nhưng giữa biển lớn mệnh mông tối đen như mực này, có thể tìm được ư hay không cũng còn là một nghi vấn.

Lưu Dụ không cần nghĩ ngợi đã nói ngay: “Nếu địch nhân thần thông quảng đại tới mức này thì Lưu Dụ ta cũng đành nhận mệnh thôi, thế nào cũng không thể thấy chết mà không cứu được. Nào! Đưa ta sợi dây thừng”. Dứt lời, gã đã cởi luôn bội đao xuống.

Chúng nhân thấy gã không chút do dự mà đích thân ra tay cứu người, ai nấy đều hết sức kính phục, vội vàng đi lấy dây dài, buộc vào eo lưng gã, đầu còn lại do bọn Lão Thủ giữ thật chắc.

Lúc thuyền đến cách người kia tầm hai trượng, Lưu Dụ hét lớn một tiếng, tung mình nhảy xuống biển, lúc trời lên thì vừa hay cũng ở cạnh người kia.

Lưu Dụ đưa tay chộp lấy cánh tay đối phương, lớn giọng gọi: “Bằng hữu, ta đến cứu ngươi đây”.

Người kia không hề phản ứng, bị gã kéo mạnh mới buông thông tay xuống, thì ra đã bất tỉnh nhân sự, toàn bộ đều dựa vào một chút ý chí cầu sinh mà bám chặt vào mảnh ván nhỏ này.

Lưu Dụ không kịp đề phòng nên lập tức chìm xuống theo đối phương, gã vội đề khí, vốn chỉ định trời lên mặt biển, chẳng ngờ không biết sức mạnh ở đâu lại khiến cả hai cùng song song bay vút lên, cách mặt biển tới ba bốn thước.

Bọn Lão Thủ thấy vậy thì đều không nén nổi tiếng hoan hô vang dậy.

Lão Thủ hét lên: “Kéo dây!”.

Chúng nhân lập tức im bật, ra sức kéo mạnh.

Mượn lực đạo đó, Lưu Dụ ôm chặt eo hông người bị nạn, lướt lên phía trước, rồi nhẹ nhàng hạ xuống sàn thuyền, hoàn thành nhiệm vụ cứu người.

oOo

Trên Vân Long thuyền.

Trong khoang kín, Nhiếp Thiên Hoàn đang ung dung ăn sáng, thần thái nhàn định, Hác Trường Hanh đứng một bên cáo cáo tình hình mấy hôm Nhiếp Thiên Hoàn không ở Lương Hồ cho y nghe.

Lúc nói tới thỉnh cầu thoái xuất giang hồ của Hồ Khiếu Thiên, Nhiếp Thiên Hoàn chậm rãi hỏi: "Khiếu Thiên chỉ là nhất thời chán nản thôi, qua một thời gian sẽ không sao cả, bảo gã tạm thời không lo bang vụ nữa, giao hết cho tả hữu làm việc rồi tìm nơi nào nghỉ ngơi cho thoải mái, đợi tâm tình bình tĩnh lại thì quay về cũng được".

Hác Trường Hanh thấp giọng nói: "Thiên thúc đã quyết định rửa tay gác kiếm, hy vọng từ nay có thể mai danh ẩn tính, sống nốt nửa đời còn lại trong bình yên. Theo Trường Hanh thì lần này Thiên thúc thật sự nghiêm túc đó".

Nhiếp Thiên Hoàn trầm mặc một hồi, gật đầu nói: "Đó là di chứng của việc làm nội gián, tư vị của bán đứng người khác tuyệt đối không dễ chịu, ta hiểu điều đó. Hà! Khiếu Thiên là một nhân tài, lại là người thông hiểu Đại Giang bang nhất trong chúng ta. Tìm cách thuyết phục gã đi, ta có thể cho gã nghỉ ngơi một thời gian dài, để tự gã quan sát tình thế rồi mới quyết định có tái xuất hay không?".

Hác Trường Hanh gật đầu tán thưởng: "Đây đúng là một biện pháp tốt, nếu bang chủ cho Thiên thúc có thể trở lại bất cứ lúc nào, thúc ấy hẳn là sẽ vô cùng cảm kích".

Nhiếp Thiên Hoàn thở dài nói: "Lưu Dụ giờ đã trở thành kẻ khiến cả ta lẫn Hoàn Huyền phải đau đầu, Khiếu Thiên muốn đánh trống lui quân chẳng qua cũng chỉ vì bị mấy câu gạt người cái gì mà 'nhất tiễn trầm ẩn long' của Hoang nhân dọa cho tâm kinh đảm khiếp mà thôi".

Nói tới đây, trong lòng y chợt nhớ đến Nhậm Thanh Thị, ả đã từng nói sẽ giết chết Lưu Dụ để chứng minh gã không phải là chân mệnh thiên tử, không biết thành bại thế nào? Nhiếp Thiên Hoàn y thực sự rất muốn biết.

Hác Trường Hanh dùng tay ra hiệu muốn hạ sát Lưu Dụ.

Nhiếp Thiên Hoàn nói: "Hoàn Huyền còn lo hơn ta nhiều, y đã nhận chuyện này rồi. Nếu không thể giết được họ Lưu đó thì thật chỉ có trời mới biết tương lai sẽ phát triển ra một cục diện như thế nào nữa".

Hác Trường Hanh mỉm cười nói: "Bang chủ không cần không lắng, vì Lưu Dụ giờ đã trở thành cái bia cho vạn người cùng bắn, khó mà thoát chết. Công phu của gã tuy không đến nỗi tệ, nhưng so với Yến Phi thì còn kém rất xa, mà dù là Yến Phi thì trong tình cảnh ấy cũng khó mà sống sót được".

Nhiếp Thiên Hoàn lắc đầu: "Không nhắc đến Lưu Dụ nữa, hy vọng là chúng ta không cần phải xuất thủ đối phó gã làm gì. Tiểu Thanh Nhã của ta vẫn đang giận hờn?".

Lần này thì đến lượt Hác Trường Hanh phải đau đầu, chỉ thấy hắc cười khổ đáp: "Muội ấy trở nên cô độc rồi, chỉ thích một mình dạo hồ, Trường Hanh chỉ sợ nó mắc phải bệnh tương tư rồi".

Nhiếp Thiên Hoàn ung dung nói: "Nó thích nhất là tham gia nhiệt náo, có câu giang sơn dễ đổi, bản tính khó dời, chỉ cần sắp xếp mấy trò chơi kích thích một chút để đỡ ngot thì chắc chắn nó sẽ quên tên xú tiểu tử kia thôi".

Hác Trường Hanh nhăn mặt thở dài: "Thập bát ban võ nghệ của con đã giở ra hết rồi, mà cũng không đối lấy được một nụ cười của muội ấy".

Nhiếp Thiên Hoàn cười cười: "Tiểu Thanh Nhã của chúng ta gặp phải mối tình đầu, người lại không hiểu nên cứ toàn dùng nhăm thuốc, đương nhiên là tổn công vô ích rồi".

Hác Trường Hanh thở dài: "Tất cả các thanh niên tuần tú tài năng ở các vùng xung quanh đây đều bị con gọi đến cho đại tiểu thư xem mặt rồi, nhưng Thanh Nhã không thèm nhìn lấy một cái. Đám tiểu tử này kẻ nào cũng là người tình trong mộng của nữ nhi, nhưng trong mắt sư muội thì toàn là lũ chán ngắt chán ngợ. Bang chủ nói xem như vậy có tức chết người ta không?".

Nhiếp Thiên Hoàn ung dung nhìn hắc nói: "Hình như ngươi hết cách rồi phải không?".

Hác Trường Hanh giật thót mình, vội nói: "Đệ tử vẫn đang nghĩ cách".

Rồi lại thở dài nói: "Con đã biết vấn đề nằm ở đâu. Đám tiểu tử mà con chọn ra đó đều rất khác với tên tiểu lưu manh mồm mép trơn tuột Cao Ngạn kia, tất cả đều là những nam tử hán muốn đường đường chính chính muốn rước Thanh Nhã về làm phu nhân, nên tự nhiên tuyệt đối không phải là đối thủ của tên tiểu Cao tiểu tử đã quen lẩn lộn giữa đám hoa đại ven đường kia rồi".

Nhiếp Thiên Hoàn bật cười nói: “Đúng! Đúng! Thế nào thì chúng ta cũng không thể tìm một tên hoa hoa công tử chuyên đi thu tâm các nữ tử để tỷ thí thủ đoạn với Cao Ngạn được, thế đâu khác gì đuổi hổ cửa trước lại rước sói về cửa sau”.

Hác Trường Hanh nói: “Có lẽ sau một thời gian, Thanh Nhã sẽ trở lại bình thường thôi, nói cho cùng thì muội ấy vẫn nghe lời bang chủ nhất, chắc sẽ không khiến người phải khó xử đâu”.

Nhiếp Thiên Hoàn khẽ thở hắt ra một tiếng, chậm rãi nói: “Cởi chuông cần tìm người buộc chuông, những chuyện nam nữ này cần phải đối phó như đối phó với sơn hỏa vậy, phải dập tắt ngay từ đầu, nếu không để lửa tràn ra, thì sẽ cháy rụi cả khu rừng đó”.

Hác Trường Hanh cuối cùng cũng nhận ra vẻ tự tin nơi Nhiếp Thiên Hoàn, ngạc nhiên thốt lên: “Bang chủ đã nghĩ ra cách rồi?”.

Nhiếp Thiên Hoàn lấy trong ngực ra một quyển sách, đưa cho Hác Trường Hanh nói: “Đám Hoang nhân đó nhất định đã nghèo đến phát hoảng lên rồi! Thật không ngờ chúng có thể nghĩ ra chuyện hoang đường như vậy, định hợp tác với các bang hội khắp nơi tổ chức đoàn tham quan. Các bang hội sẽ mời khách, đón khách, chỉ cần đưa tới Thọ Dương, Biên Hoang Tập sẽ phái thuyền ra đón tiếp, từ đây Hoang nhân sẽ bảo đảm an toàn cho đoàn tham quan. Quyển sách này có viết tường tận những hạng mục của đoàn, cái gì mà Thiên huyết, Phụng Hoàng hồ, Chung lâu, còn cả Thuyết Thư quán, thanh lâu, đồ trường nữa, đúng là chỉ có Hoang nhân mới nghĩ ra được”.

Hác Trường Hanh đón lấy quyển sách trong tay Nhiếp Thiên Hoàn, miệng hỏi: “Bang chủ lấy nó ở đâu ra vậy?”.

Nhiếp Thiên Hoàn đáp: “Của Hoàn Huyền đưa cho ta, vốn chỉ định để ta xem qua, không ngờ vừa xem xong ta đã lập tức thở phào nhẹ nhõm, thoải mái cả người, nên lập tức đòi lấy luôn. Ha ha! Hoàn Huyền đành phải sai người chép lại một quyển để tàng trữ đó!”.

Hác Trường Hanh không hiểu hỏi: “Thọ Dương là địa bàn của Bắc Phủ binh, Tư Mã Đạo Tử và Lưu Lao Chi làm sao lại để Hoang nhân tùy tiện như vậy?”.

Nhiếp Thiên Hoàn nói: “Tình thế lúc này cực kỳ cổ quái, Lưu Lao Chi và Tư Mã Đạo Tử đều không muốn đắc tội Hoang nhân, tên nào cũng sợ Hoang nhân sẽ về phe chúng ta, nên chuyện không ảnh hưởng gì đến đại sự này cũng đành mắt nhắm mắt mở cho qua thôi”.

Hác Trường Hanh lại hỏi: “Còn thái độ của Hoàn Huyền thế nào?”.

Nhiếp Thiên Hoàn nói: “Y ra vẻ không biết gì cả”.

Hác Trường Hanh thất thanh thốt lên: “Không biết gì cả?”.

Nhiếp Thiên Hoàn lại mỉm cười nói: “Đoàn tham quan này tiếp nhận bất cứ người nào tham gia, chỉ cần trả tiền là được. Chúng ta muốn giết chết Cao tiểu tử không phải là dễ lắm sao?”.

Hác Trường Hanh lập tức hiểu ra: “Chẳng trách bang chủ lại có cảm giác như vừa trút bỏ được gánh nặng, có điều Biên Hoang Tập xưa nay rất thoải mái, không hề cự tuyệt người đến, có hay không có đoàn tham quan cũng như nhau cả thôi”.

Nhiếp Thiên Hoàn hân hoan nói: “Sao ngươi không mở ra xem thử, chỉ cần xem đoạn nói về Thuyết Thư quán ắt sẽ hiểu tại sao ta vui đến vậy”.

Hác Trường Hanh lấy làm hiếu kỳ, liền mở ra đọc kỹ, rồi chợt giật mình chấn động kêu lên: “Hảo tiểu tử! Dám lấy cả Thanh Nhã ra kể chuyện kiếm tiền”.

Nhiếp Thiên Hoàn ngửa mặt cười một tràng dài: “Đây chính là hậu quả của việc không biết nhìn người, cũng may Cao tiểu tử đó là kẻ tham lam, chỉ một thoáng đã lộ đuôi chồn ra rồi, làm chúng ta bớt được rất nhiều công sức”.

Hác Trường Hanh nhảy bật lên: “Con lập tức tìm Thanh Nhã đến cho muội ấy thấy chân diện mục của tên tiểu tử xú ác kia”.

Nhiếp Thiên Hoàn hắng giọng: “Châm đi!”.

Hác Trường Hanh nói: “Chẳng phải nên để Thanh Nhã biết Cao tiểu tử là người thế nào càng sớm càng tốt sao?”.

Nhiếp Thiên Hoàn trầm giọng: “Nếu Thanh Nhã đòi đích thân đến Biên Hoang Tập tìm Cao tiểu tử tính sổ thì chúng ta nên để nó đi gây chuyện hay cản nó lại đây? Nếu nó nhất ý cô hành, chúng ta có thể nhốt nó lại không?”.

Hác Trường Hanh lập tức chán nản ngồi xuống, gật đầu nói: “Đúng là khó xử, có điều chuyện tốt thì không truyền xa, chuyện xấu lại đi ngàn dặm, việc này sớm muộn gì cũng đến tai Thanh Nhã thôi”.

“Bốp!”.

Nhiếp Thiên Hoàn vỗ một chưởng xuống, mặt bàn gỗ lập tức hiện ra một dấu tay rõ nét, song mục y sáng rực lên những tia dị quang ghê người, gằn giọng nói: “Dưới đề mục Tiểu Bạch Nhạn chi Luyện còn có một chương gọi là Cộng Độ Xuân Tiếu, rốt cuộc là chuyện gì? Có phải sự thanh bạch của Thanh Nhã đã bị hủy trong tay Cao tiểu tử đó không? Ta sẽ đào mả tổ tông mười tám đời nhà hắc lên, chỉ riêng chương tiết đó cũng đủ khiến ta phải phanh thây hắc thành mười một vạn tám ngàn mảnh rồi”.

Hác Trường Hanh nói: “Chắc chắn là Cao tiểu tử đó tự khoa trương, Thanh Nhã tuyệt đối không thể là người tùy tiện như vậy”.

Nhiếp Thiên Hoàn gằn giọng: “Ta cũng tin Thanh Nhã không thể không trân trọng mình như thế. Làm gì có lý đó chứ! Dám hủy hoại danh tiết của Thanh Nhã!”.

Hác Trường Hanh nói: “Tiểu tử Cao Ngạn này cũng được lắm. Chuyện này để cho con làm, đảm bảo hẳn không còn sống được mấy ngày nữa đâu”.

Nhiếp Thiên Hoàn thở dài: “Chỉ hận ta thua cuộc lần đó, bằng không chính tay ta sẽ vận cổ tên tiểu tử ấy. Chuyện này ta đã nhờ Hoàn Huyền ra tay rồi, y sẽ giúp chúng ta làm cho thỏa đáng”.

Rồi lại nói: “Còn về phía Thanh Nhã, ta sẽ phụ trách. Ta sẽ khiến nó không nhận được bất cứ truyền ngôn nào trên giang hồ, đợi đến khi Cao tiểu tử hồn quy địa phủ thì nó biết hay không cũng không còn quan trọng nữa rồi”.

Hác Trường Hanh gật đầu nói: “Bang chủ nghĩ thật chu đáo”.

Nhiếp Thiên Hoàn thở dài: “Giữa Thanh Nhã và Cao Ngạn đã xảy ra chuyện gì ta cũng không muốn biết. Người có biết thì cũng không cần nói với ta. Giờ ta chỉ muốn nghe tin tên tiểu tử đó chết rồi mà thôi”.

Hác Trường Hanh vội vàng vâng dạ, đồng thời cũng cảm nhận được tình cảm yêu thương và dung túng của y dành cho Doãn Thanh Nhã.

oOo

Trĩ Triều Phi vượt sóng lướt đi dưới ánh bình minh, bên tả là đất liền đang ngập tràn xuân ý, biển lớn yên bình, nhìn bề ngoài tuyệt đối không thể nhận ra các quận huyện kia đều đang bị lũ hải tặc hung tàn cướp phá.

Lưu Du đứng trên đầu thuyền đón gió, nhưng tâm thần thì lại lơ lửng ở chiến trường phương Bắc.

Hai trận đại chiến mang tính quyết định nhất đang diễn ra đều có liên quan trực tiếp đến thế lực lớn nhất ở Bắc phương, Yên quốc. Một bên là trận chiến Trường An giữa Mộ Dung Thùy và Mộ Dung Vĩnh để quyết định xem kẻ nào mới đủ tư cách làm chủ Mộ Dung gia, một bên là trận chiến thảo phạt Thác Bạt Khuê của Mộ Dung Bảo, chiến quả thế nào

không những ảnh hưởng đến sinh tử tồn vong của Thác Bạt tộc, mà còn ảnh hưởng cả đến Biên Hoang Tập nữa.

Lão Thủ đến cạnh Lưu Dụ nói: “Hắn tỉnh rồi”.

Lưu Dụ quay lại nhìn y, thấy thần sắc do dự bất quyết thì ngạc nhiên hỏi: “Hắn đắc tội với người à?”.

Lão Thủ hừ lạnh: “Hắn đòi gặp Lưu gia”.

Lưu Dụ nói: “Rốt cuộc hắn là thần thánh phương nào, hắn không biết chúng ta là ân nhân cứu mạng mình hay sao?”.

Lão Thủ bực tức nói: “Tuy tiểu tử đó không chịu nói ra tên tuổi, nhưng nghe mấy câu hắn nói, nhìn điệu bộ cao cao tại thượng của đó, tiểu nhân cũng biết tên tiểu tử này xuất thân cao môn đại tộc. Con bà nó! Biết vậy thì để hắn chết bà nó đi cho rảnh nợ!”.

Lưu Dụ phì cười bảo: “Đợi ta làm rõ thân phận của hắn đã, sau đó thì quảng hắn xuống biển có được không?”.

Lão Thủ không nhịn được cũng bật cười nói: “Tiểu nhân thật muốn xem cảnh hắn bị quảng trở lại xuống biển lắm! Hà hà! Đám người cao môn đại tộc này thật khiến người ta khó hiểu, nghe tiểu nhân không phải người chủ sự, lập tức không có hứng nói chuyện, cứ như sợ tiểu nhân làm ô nhiễm huyết thống cao quý của hắn vậy”.

Lưu Dụ vỗ nhẹ lên vai hắn, rồi quay người bước vào khoang thuyền, trong lòng bồi hồi cảm xúc.

Sự thực thì từ cuối thời Đông Hán, thế tộc nổi lên xã hội đã phân hóa thành hai tầng lớp cao môn và hàn môn khác biệt hẳn nhau, giữa hai tầng lớp này có một vực sâu không thể san lấp, song phương hiềm ty lẫn nhau, không thể giao tiếp, không thể nói chuyện. Thế tộc đã hình thành nên một tập đoàn lợi ích, chiếm hầu hết tài nguyên quan trọng nhất của quốc gia, coi hàn môn là nô bộc cho họ thả sức chà đạp. Còn hàn môn thì bị áp bức bóc lột nên nộ khí ngày một tích tụ, chỉ có trên chiến trường hàn sĩ mới có cơ hội mượn quân công để vươn lên, Lưu Lao Chi chính là một minh chứng rất tốt. Có điều nếu không phải Tạ Huyền khắc ý tài bồi, Lưu Lao Chi cũng không thể có được ngày hôm nay. Bản thân gã cũng vậy, bằng không e rằng giờ cũng chẳng đủ tư cách nói chuyện với người trong cao môn thế tộc đến nửa câu.

Nghĩ đi nghĩ lại không khỏi nghĩ đến Vương Đạm Chân.

Ôi! Gã đã cố hết sức không nghĩ đến nàng, nhưng tư tưởng thì cứ như con ngựa hoang tuột cương, không ngừng phóng đến những nơi gã không muốn đặt chân.

Lưu Dụ đẩy cửa bước vào.

Người kia đang ngồi, trên người quấn một tấm chăn, sắc mặt đã hồi phục chút huyết sắc, thần tình vẫn bơ phờ, người nào vừa nhặt lại tính mạng mình từ Quỷ Môn Quan về theo lý đều như vậy. Nhìn nét mặt có lẽ hẳn chừng hai lăm, hai sáu tuổi, mái tóc đen dày, tướng mạo toát lên ngạo khí của kẻ xuất thân nơi hiển quý, nhẵn thân trần đầy tự tin, hoàn toàn không hề vì bị đả kích mà lộ sự bất an trong lòng, có thể nói là một thế gia tử đệ rất tuần tú.

Hắn cởi trần, các vết thương trên vai đều được đắp thuốc, mùi thảo dược rất nồng đậm.

Lưu Dụ nhìn hắn, hắn cũng nhìn lại gã, hai hàng lông mày cau lại như đang trách Lưu Dụ không gõ cửa, chưa được mời mà đã đi vào.

Lưu Dụ đến thẳng trước giường, cúi đầu nhìn đối phương, mỉm cười hỏi: “Bằng hữu lúc mới thấy ta vào thần sắc có vẻ không vui, rồi đột nhiên lại tỏ ra kinh ngạc, rốt cuộc là chuyện gì vậy? Chúng ta chắc chưa gặp nhau bao giờ đúng không?”.

Người kia càng thêm kinh ngạc, hiển nhiên không ngờ Lưu Dụ lại trực tiếp hỏi thẳng vào mặt hắn như vậy, nhưng cũng khẽ gật đầu đáp: “Khả năng quan sát của huynh đài rất tốt, chắc không phải hạng tầm thường, không biết cao danh quý tính là gì?”.

Lưu Dụ kéo chiếc ghế gần đó cạnh giường, chầm rãi ngồi xuống nói: “Người có biết mình đã mạo phạm huynh đệ của ta không? Nếu không phải hẳn phát hiện người đang trôi dạt trên biển, giờ chắc người thành mối cho cá rồi đó”.

Người kia tỏ vẻ lúng túng, ho khan một tiếng nói: “Ta chỉ là cẩn thận một chút mà thôi! Vì trước khi biết rõ các vị là ai, ta thật sự không dám nói thật. Ài! Ở vùng duyên hải này rất khó phân biệt ai là hải tặc, ai là lương dân đó!”.

Lưu Dụ thoáng động tâm, không đùa cợt y nữa, nghiêm giọng nói: “Bản nhân Lưu Dụ, không biết bằng hữu tôn tính đại danh?”.

Người kia lập tức chấn động, buột miệng nói: “Thì ra là các hạ, chẳng trách bước đi như long hành hổ bộ, xem ra truyền ngôn không hề khoa trương chút nào”.

Đây là lần đầu tiên Lưu Dụ được người ta khen bước đi như long hành hổ bộ, bất giác cũng thấy ngại ngại: “Bằng hữu...”.

Người kia liền đáp: “Gia phụ Vương Tuần, tiểu đệ Vương Hoằng, tham kiến Lưu huynh. Đại ân không thể đáp tạ bằng lời, lần này được Lưu huynh và các vị huynh đệ xuất thủ tương cứu, Vương Hoằng sẽ khắc cốt ghi tâm”.

Lưu Dụ thần giật mình, nằm mơ gã cũng không ngờ mình lại gặp nhi tử của Vương Tuần trong tình cảnh này.

Trong các thế tộc ở Kiến Khang, luận về danh vọng ngoài Tạ An ra thì phải nói đến y, đồng thời y cũng là người rất ủng hộ Tạ An, bồi phận tương đương với Tạ Huyền, địa vị cực kỳ tôn quý. Dù Tư Mã Đạo Tử có điều bất mãn, nhưng Vương Tuần chẳng những được thế tộc Kiến Khang tôn kính mà còn là cháu của khai quốc đại công thần Vương Đạo, vậy nên bề ngoài y vẫn phải tỏ ra rất khách khí với họ Vương này.

Lưu Dụ đưa mắt quan sát Vương Hoằng lần nữa, lòng thầm nhủ nếu không phải trong tình cảnh đặc biệt thế này, gã căn bản không thể ngồi nói chuyện với tăng tôn của Vương Đạo thế này.

Vương Hoằng có vẻ hài lòng trước sự chấn động của gã, vui vẻ nói tiếp: "Lưu huynh giờ đang là người được nói đến nhiều nhất ở Kiến Khang, rốt cuộc chuyện 'nhất tiễn trầm Ẩn Long' có thật không vậy?".

Lưu Dụ tự nhủ đây là chuyện ta không muốn nhắc đến nhất, rồi lảng sang chuyện khác: "Chẳng bao lâu nữa chúng ta sẽ đến Diêm Thành, đến nơi chúng ta bày tiệc rượu nói chuyện đông dài cả đêm cũng được. Giờ ta muốn biết sao Vương huynh lại rơi xuống biển như vậy?".

Sắc mặt Vương Hoằng lập tức sầm xuống, cười khổ nói: "Lưu huynh đến đây có phải là phụng chiếu đi tiểu trừ hải tặc hay không? Để ta nói cho huynh biết, bất luận là người nào phái huynh đi, ta chắc chắn là kẻ ấy muốn huynh phải chết đó".

Lưu Dụ nghe vậy thì cũng lơ mờ đoán được phần nào, điềm đạm lên tiếng: "Nếu Lưu Dụ này dễ bị hại như vậy thì đã chết mười lần rồi, sao còn có thể ở đây nói chuyện với Vương huynh?".

Vương Hoằng động dung thốt: "Đúng! Tư Mã Đạo Tử và Lưu Lao Chi đều tìm thiên phương bách kế đẩy huynh vào chỗ chết, nhưng huynh vẫn cứ sống khỏe mạnh lành lặn hơn bất cứ ai".

Lưu Dụ thấy hấn bùng bùng đấu chí, liền mỉm cười nói: "Có thể nghe huynh kể chuyện được chưa vậy?".

- o O o -